

Ένας χαρισματικός εκκλησιαστικός άνδρας: Ο π. Αλέξιος Εγκλειστριώτης

Του Χρήστου Κ. Οικονόμου

Προέδρου Τμήματος Θεολογίας Πανεπιστημίου Λευκωσίας

τέως Προέδρου και Κοσμήτορα Τμήματος Θεολογίας Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Ευχαριστώ θερμά τον Επαρχιακό Σύνδεσμο Ευημερίας Ηλικιωμένων και Αναξιοπαθούντων Πάφου (Ε.Σ.Ε.Η.Α.), και την Πρόεδρό του κυρία Ανθή Λεωνίδου Στρόππου, οι οποίοι διοργάνωσαν το παρόν Φιλολογικό Μνημόσυνο εις μνήμην του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Αλεξίου Εγκλειστριώτη, ο οποίος χρημάτισε επί σειρά ετών ως Πρόεδρος του. Ευχαριστώ, επίσης, την έντιμο Υφυπουργό Κοινωνικής Πρόνοιας κυρία Μαριλένα Ευαγγέλου, η οποία έθεσε υπό την αιγίδα της την παρούσα Εκδήλωση και με κάλεσαν να είμαι ο ομιλητής με θέμα: «Ένας χαρισματικός εκκλησιαστικός άνδρας: ο πατήρ Αλέξιος Εγκλειστριώτης».

I Παιδική ηλικία και σπουδές του πατρός Αλεξίου

Ο αείμνηστος πατήρ Αλέξιος, κατά κόσμο Νικόλαος Αθανασίου, γεννήθηκε στις 6 Δεκεμβρίου 1954 στην Κώμη της Κρήτης Μαρότου και είχε ιδιαίτερη αδυναμία στο χωριό του. Είναι αδελφός του Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου. Ο ίδιος είχε μιλήσει στην εκπομπή «24 Ώρες» και στον Κωνσταντίνο Κωνσταντίνου για τα παιδικά του χρόνια, την απώλεια της μητέρας του και πώς κατέληξε στον μοναχισμό. Την απώλεια της αγαπημένης μητέρας του σε ηλικία 6 χρόνων τη θεώρησε μεγάλη ατυχία και στέρηση: «Στην ηλικία των 6 χρόνων», αναφέρει, «είχα την ατυχία να χάσω τη μητέρα μου. Από τα 3 χρόνια είχε αρρωστήσει, άρα στερήθηκα την αγκαλιά της μάνας, με ό,τι αυτό σημαίνει».

Και συνεχίζει, για τα δύσκολα χρόνια, που έζησε στην παιδική του ηλικία: «Ήταν δύσκολες εποχές, φτώχεια μεγάλη. Στην ηλικία των 12 χρόνων σίγουρα ούτε τι είναι ο μοναχισμός δεν ήξερα. Όταν τελείωσα το σχολείο, ο δάσκαλός μου βρήκε τον πατέρα μου, τον αείμνηστο, και του είπε: «Κάνε, ό,τι κάνεις, φρόντισε να μορφωθεί το παιδί». Αυτή η σκληρή πραγματικότητα συνέτεινε, ώστε στα δώδεκά του χρόνια να βρεθεί στην ιστορική Μονή του Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου.

Ο πατέρας του απευθύνθηκε τότε στον Ηγούμενο Αλέξιο, τον οποίο γνώριζε και διατηρούσε μια φιλική σχέση μαζί του και του πρότεινε να στείλει το παιδί εκεί στη Μονή και να αναλάβουν τη μόρφωσή του. Έτσι και έγινε. Και ενώ νόμιζε ότι τη Δευτέρα θα πήγαινε στο σχολείο, ο Ηγούμενος του είπε να μείνει για τρία χρόνια να υπηρετήσει στη Μονή και ακολούθως θα τον έστελναν στο σχολείο.

Έτσι τόσο πρόωρα, στα δώδεκά του χρόνια, βρέθηκε στο Μοναστήρι, όπου προσπάθησε να προσαρμοστεί στην καθημερινή κοινοβιακή ζωή: «Συμμετείχα σε όλο το φάσμα της ζωής της Μονής. Αυτό με βοήθησε και μας βοήθησε όλους να καταλαβαίνουμε πιο πολύ τους ανθρώπους, να καταλαβαίνουμε τη φτώχεια, τι σημαίνει να έχεις οικογένεια και να αγωνίζεσαι να αναθρέψεις την οικογένειά σου».

Ο Ηγούμενος τήρησε την υπόσχεσή του και τρία χρόνια μετά, αφού αποφοίτησε από το Γυμνάσιο, τον έστειλε για σπουδές. Έπρεπε να δώσει προεισαγωγικές εξετάσεις και έτσι το καλοκαίρι πήγαινε στα βουνά το πρωί, για να μαζεύει χαρούπια και το βράδυ διάβαζε για τις εξετάσεις. Τελικά κατάφερε και σπούδασε Θεολογία στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και Μουσικολογία στο Ωδείο Αθηνών. Σε όλες τις περιόδους των σπουδών του διακρινόταν για τη φιλομάθεια και την ευφυΐα του και τα άριστα αποτελέσματα. Μετά τις πανεπιστημιακές σπουδές του στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου τελείωσε με άριστα, επέστρεψε στη Μονή του. «Έκτοτε επιστρέψαμε για τις ανάγκες της Μονής, γιατί οι μοναχοί ήταν λίγοι, όπως και σήμερα είναι λίγοι», αναφέρει χαρακτηριστικά.

Μετά την αποφοίτησή του από το Γυμνάσιο, χειροτονείται στον Α΄ βαθμό της ιεροσύνης, του Διακόνου, και εντάσσεται πια στην αδελφότητα της Ιεράς Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγίου Νεοφύτου. Επανέρχόμενος στη Μονή από τις σπουδές του στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, χειροτονείται στον Β΄ βαθμό της ιεροσύνης, τον βαθμό του Πρεσβυτέρου, και προχειρίζεται σε Αρχιμανδρίτη, ενώ συγχρόνως εκλέγεται μέλος του Ηγουμενοσυμβουλίου της Μονής του. Από τότε ενδραπάνεται για την εύρυθμη λειτουργία και τις πολλές δραστηριότητες της Ιεράς Μονής του Αγίου Νεοφύτου. Έτσι αναδείχθηκε ένας χαρισματικός εκκλησιαστικός άνδρας, έχοντας αναγνώριση τόσο από τον εκκλησιαστικό κόσμο, όσο και από την κοινωνία γενικότερα.

Ο πατήρ Αλέξιος Εγκλειστριώτης είναι πολύ γνωστός αφενός για το πλούσιο έργο του και αφετέρου για τις δημόσιες παρεμβάσεις του για θέματα επικαιρότητας.

II Χαρακτήρας και προσωπικότητα του πατρός Αλεξίου

Ο αείμνηστος πατήρ Αλέξιος Εγκλειστριώτης ήταν ένας χαρισματικός εκκλησιαστικός άνδρας. Άνθρωπος πολυτάλαντος, ο φίλτατός μου πατήρ Αλέξιος, διακόνησε την Ιερά Μονή της μετανοίας του περί τα 45 περίπου χρόνια. Τελείωσε στην Πάφο την εγκύκλια παιδεία του, δημοτική και μέση εκπαίδευση, και ακολούθως φοίτησε στη γεραρά Θεολογική Σχολή των Αθηνών, σπούδασε την ιερή επιστήμη της Θεολογίας. Φοιτητής άριστος των αρίστων, ο πατήρ Αλέξιος, με προτάσεις ακόμη διακεκριμένων καθηγητών για ακαδημαϊκή σταδιοδρομία, με ιδιαίτερες επιδόσεις στον τομέα της Δογματικής Θεολογίας. Ωστόσο, η

αίσθηση της μοναχικής του ευθύνης του υπέδειξε να επανακάμψει στη Μονή του Αγίου Νεοφύτου, προσφέροντας με όλη τη δύναμη της ψυχής του τη διακονία του σε αυτήν.

Ο πατήρ Αλέξιος, εκτός από την άριστη θεολογική του κατάρτιση, διακρίθηκε και ως χαρισματικός εκκλησιαστικός άνδρας. Διέθετε σπάνια ευφυΐα και οργανωτικό πνεύμα, για αυτό και οι εκάστοτε Ηγούμενοι της Μονής, του ανέθεταν τις δύσκολες αποστολές, για την εξεύρεση των οικονομικών πόρων προς ενίσχυση της Μονής, αλλά και τη διαμόρφωση του όλου περιβάλλοντος και των εσωτερικών χώρων της. Ευπροσήγορος και αγαπητός, λαοφιλής και σπάνιας χαρισματικότητας και φιλανθρωπίας πρόσωπο, ευεργετούσε τους πάντες, οι οποίοι προσέρχονταν και ζητούσαν τόσο την υλική όσο και την πνευματική συνδρομή της Μονής του.

Κατά τον επικήδειο λόγο του ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος στη Εξόδιο Ακολουθία του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Αλεξίου Εγκλειστριώτη στην Ιερά Μονή Αγίου Νεοφύτου, ανέφερε με έμφαση για τον χαρακτήρα, την προσωπικότητα και την πνευματική ζωή του: «Με τη χριστοκεντρική ζωή του, με τη δικαιοσύνη, την αγάπη και τις άλλες αρετές του, με το ακτινοβολούν από θείες ανταύγειες πρόσωπό του, έδειχνε και απεδείκνυε, ότι αισθανόταν τη μεγάλη τιμή, που του έκανε ο Θεός, να ανήκει στις τάξεις του ιερού κλήρου της Ορθόδοξης του Χριστού Εκκλησίας. Για αυτό τα ιερατικά του καθήκοντα τα εξεπλήρωνε με αγάπη και ζήλο, και με πίστη και προθυμία προς όλους. Ευσεβής, φιλόθεος, φιλόχριστος και φιλακόλουθος, τον βλέπουμε, και όταν ακόμα ήταν αδιάθετος ή κουρασμένος, να στέκεται με φόβο Θεού ενώπιον του Θυσιαστηρίου και να τελεί το μέγα μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, το “φάρμακον αυτό τῆς ἀθανασίας”, κατά τον Άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο. Αγαπούσε πολύ την προσευχή και διαρκώς προσευχόταν, και κατ’ ιδίαν στο μοναχικό κελί του, αλλά και μέσα στο Καθολικό της Μονής του, όπου, κατά τη διάρκεια των λατρευτικών συνάξεων, υμνούσε με την καταρτισμένη μουσικά φωνή του και δοξολογούσε τον Κύριο της δόξας. Εδώ επιβάλλεται να τονίσουμε, ότι ο Αρχιμανδρίτης Αλέξιος Εγκλειστριώτης δεν ήταν μόνο ιεουργός των θείων Μυστηρίων θερμός, αλλά και της πατρώας Βυζαντινής Εκκλησιαστικής Μουσικής υπηρέτης ικανός. Ευλαβής εκτελεστής της ιεράς υμνωδίας έψαλλε, οσάκις παρίστατο ανάγκη, όχι “βοαῖς ἀτάκτοις”, αλλά σεμνά και προσευχητικά, για να μην είχε και για αυτόν εφαρμογή η του γνωστού τροπαρίου θλιβερή διαπίστωση: “ Πολλάκις τὴν ὕμνωδιαν ἐκτελῶν εὐρέθην τὴν ἁμαρτίαν ἐκπληρῶν, τῇ μὲν γλώττῃ ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογιζόμενος”. Με την ηδύμολπη, μαλακή, ραφιναρισμένη φωνή του έδινε με την ψαλμωδία του πνευματικές ανατάσεις, μεταρσιώνοντας το εκκλησίασμα προς τα ουράνια σκηνώματα. Η ψαλμωδία του ανερχόταν ως θυμίαμα ενώπιον του θρόνου του ευλογητού Κυρίου, βοηθώντας και τους πιστούς σε λατρευτική έξαρση».

Αυτό όμως που τον καθιέρωσε για μισό και πλέον αιώνα στην κοινωνία της Πάφου, αλλά και παγκυπρίως και πέρα ακόμη των ορίων του νησιού μας, στην οικουμενική Ορθοδοξία, είναι η συμβολή του στην κριτική έκδοση των συγγραμμάτων του Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου. Προσφορά σε όλους τους επιστημονικούς κλάδους και ειδικότητες της Θεολογίας. Από τη δεκαετία του 1990 ξεκινά η προσωπική μου σχέση, η οποία με τον φίλο και αδελφό πατέρα Αλέξιο, διατηρήθηκε αγαπητική και ανέφελη μέχρι την ώρα της εκδημίας του. Αυτός ορίστηκε από το Ηγουμενοσυμβούλιο της Ιεράς Μονής Αγίου Νεοφύτου να έχει τον γενικό συντονισμό της εξάτομης κριτικής έκδοσης των Συγγραμμάτων του Αγίου Νεοφύτου στον οργανωτικό και διοικητικό τομέα, ενώ ο ομιλών, ανέλαβε την προεδρία της Επιστημονικής Επιτροπής, η οποία αποτελείτο από τους αείμνηστους καθηγητές Δημήτριο Τσάμη και Ιωάννη Καραβιδόπουλο και τον εν ζωή Νίκο Ζαχαρόπουλο. Αυτό το έργο, λοιπόν, έγινε με την ουσιαστική πρωτοβουλία του πατρός Αλεξίου, εκπροσωπώντας τη Μονή, και βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών το 2009.

Ακολούθως, εξουσιοδοτημένος ο πατήρ Αλέξιος από το Ηγουμενοσυμβούλιο της Ιεράς Μονής του και δη από τον Ηγούμενό του, Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Χύτρων κ. Λεόντιο, πραγματοποιήσαμε το πρώτο Διεθνές Συνέδριο, «Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος: Ιστορία - Θεολογία – Πολιτισμός», από τις 22 έως 26 Απριλίου 2009. Τόσο κατά τη διάρκεια της κριτικής έκδοσης των Συγγραμμάτων του Εγκλείστου, όσο και κατά τη διάρκεια της οργάνωσης και διεξαγωγής του πρώτου Διεθνούς Συνεδρίου της Μονής, διαπίστωσα ότι είχε σπάνια οργανωτική και διοικητική ικανότητα να διευθύνει και να συντονίζει έργα μεγάλης επιστημονικής αξίας και διεθνούς εμβέλειας. Η ολοκλήρωση αυτού του μνημειώδους έργου και η έκδοση των Πρακτικών οφείλεται στο αδιάπτωτο ενδιαφέρον του πατρός Αλεξίου, ο οποίος αναλάμβανε πρωτοβουλίες και διεκπεραίωνε έργα της Μονής του μεγάλου βεληνεκούς.

Επίσης, συμβολή μέγιστη στον πολυαγαπημένο Άγιό του, είναι ο προγραμματισμός και η έναρξη εκδόσεως των δεκατριών νέων τόμων στην νεοελληνική, με κείμενο - μετάφραση - σχόλια, των Συγγραμμάτων του Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου. Το έργο αυτό ξεκίνησε το 2018 και κυκλοφόρησε ήδη η έκδοση έξι τόμων, ενώ, ζώντας του πατρός Αλεξίου, δρομολογήθηκαν και οι άλλοι έξι, τους οποίους χρηματοδότησε η Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου με πρωτοβουλία του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου Κύπρου Χρυσόστομου του Β΄. Το έργο αυτό ήταν όνειρο ζωής του αειμνήστου Αλεξίου, του Ηγουμενού και των μοναχών της Μονής, το οποίο συνδιοργανώσαμε προεδρεύοντας της Επιστημονικής Επιτροπής του ομιλούντος. Τη νέα αυτή Επιστημονική Επιτροπή αποτελούν οι Καθηγητές Νίκος Ζαχαρόπουλος, Θεόδωρος Γιάγκου και Συμεών Πασχαλίδης. Τόσο για την κριτική έκδοση όσο και τη νέα σειρά των Συγγραμμάτων του Αγίου Νεοφύτου επετέλεσαν οι καλύτεροι ειδικοί Καθηγητές από τις Θεολογικές και Φιλοσοφικές Σχολές της Ελλάδος. Για αυτό και τα αποτελέσματα υπήρξαν θαυματικά. Ως εκ τούτου, χρέος τιμής της Ιεράς Μονής του, του

ομιλούντος και της Επιστημονικής Επιτροπής, το έργο αυτό οφείλει να ολοκληρωθεί σύντομα και να αφιερωθεί στην αιωνία μνήμη του πατρός Αλεξίου.

Η τελευταία συνομιλία, που είχα με τον πατέρα Αλέξιο, πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή, 4 Ιουνίου 2021, προ της διασωλήνωσής του. Με τη διάκριση, που τον χαρακτήριζε, το τηλεφώνημα το πραγματοποίησε ο ίδιος, όντας σε αναπνευστήρα, στις 6 το απόγευμα. Η φωνή του ακουγόταν να έρχεται από το υπερπέραν και εξέπεμπε εκείνη τη μακαριότητα και γαλήνη ενός καταξιωμένου ανθρώπου· μου θύμιζε τα λόγια του Αποστόλου των εθνών Παύλου, ο οποίος μαρτυρούσε την καταξίωσή του, μετά από τον ισόβιο αγώνα του στο τέλος της ζωής του: «Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής» (Β΄ Τιμ. 4, 6-8). Με απλά λόγια μου έλεγε με σαφήνεια, ότι πλησίασε ο καιρός της αναχώρησής του από τον παρόντα κόσμο στην άνω Ιερουσαλήμ και στην αιωνιότητα της βασιλείας του Θεού. Αγwonίστηκε τον καλόν αγώνα, διένυσε τον δρόμο της ζωής του έως το τέλος και φύλαξε την πίστη στον Τριαδικό Θεό σταθερή και ακλόνητη. Για αυτό προσδοκούσε στον στέφανο της δικαιοσύνης, τον οποίο θα του προσέφερε ο δίκαιος κριτής εκείνη την ημέρα της δικαίας κρίσεως. Αυτή ήταν η τελευταία συνομιλία μου, κατά την οποία ενημέρωσα τον πατέρα Αλέξιο, ότι ετοιμάστηκαν άλλοι δύο τόμοι για τις Κατηχήσεις του Αγίου Νεοφύτου, τους οποίους θα παραλαμβάναμε με την έξοδό του από το Νοσοκομείο και άλλοι δύο τόμοι, που θα γίνονταν συνολικά οκτώ με την Α΄ Πανηγυρική του Αγίου, σε εύλογο χρονικό διάστημα. Η απάντησή του ήταν: «Αυτό να το κάνετε για το μνημόσυνό μου». Στην αντίδρασή μου, ότι θα ζήσει, γιατί έχουμε πολλή δουλειά ακόμη να κάνουμε, μου απάντησε: «Θα σε βοηθώ από τον ουρανό». Αυτό επιβεβαιώνουν και οι θεράποντες ιατροί του, οι οποίοι έβλεπαν το γαληνεμένο πρόσωπό του και την έκφραση της μακαριότητας, που εξέπεμπε με την υπομονή στη δοκιμασία, παρά τον πόνο και την θλίψη του.

IV Η αγάπη του για του Αγίους και ιδιαίτερα για τον Άγιο Εφραίμ της Νέας Μάκρης

Κατακλείοντας την όλη αναφορά μου στη χαρισματική προσωπικότητα του αείμνηστου πατρός Αλεξίου Εγκλειστριώτη, θα ήθελα να αναφερθώ και στην ιδιαίτερη τιμή, που απέδιδε, εκτός από τον Άγιο Νεόφυτο τον Έγκλειστρο, στον οποίο αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του, και στον Άγιο Εφραίμ της Μάκρης. Και χαρακτηριστικό δείγμα είναι ένα άρθρο του, που δημοσιεύτηκε στις 5 Μαΐου 2021, ένα μήνα πριν από την κοίμησή του, γενέθλιο ημέρα μνήμης του μαρτυρικού θανάτου του Αγίου Εφραίμ Νέας Μάκρης.

Τα λόγια του προφητικά αποδεικνύουν το θεολογικό βάθος της σκέψης του, της θεολογικής εμβάθυνσης στη ζωή των Αγίων και καταδεικνύουν την εσχατολογική προοπτική τους, μέσα από μια χριστοκεντρικότητα και φωτισμό του Αγίου Πνεύματος:

Γράφει χαρακτηριστικά σε άρθρο του στην *Ορθοδοξία* και *Ρομφαία*: «Οι άγιοι μάρτυρές μας, αποτελούν τη δόξα και το καύχημα της Εκκλησίας μας, διαμέσου των αιώνων. Οι άγιοι και οι μάρτυρές μας, ως οι πολύφωτοι αστέρες του ουρανού, υποδεικνύουν σε όλους εμάς, που ζούμε μέσα στην αμαρτία, τον σωστό δρόμο, που οδηγεί προς τη θέωση. Οι άγιοι και οι μάρτυρες της πίστεώς μας, με την επίγεια ευαγγελική και ασκητική ζωή τους, τους πνευματικούς αγώνες, τις νηστείες και προσευχές τους, αλλά και το μαρτύριο του αίματός τους κατόρθωσαν, με την άνωθεν θεία χάρη και δύναμη του Τριαδικού Θεού, να γίνουν “δοχεία του Παναγίου Πνεύματος”. Ευαρέστησαν τον Θεό με την άγια ζωή τους και ο Θεός τους αγάπησε και τους εδόξασε».

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας καλεί όχι απλά να γιορτάζουμε τη μνήμη των μαρτύρων της Εκκλησίας μας, αλλά μας προτρέπει και να μιμούμαστε τον ζήλο και το παράδειγμά τους, αλλά και τις αρετές τους.

Επιστροφή στον Θεό από όλους, πολιτικούς άρχοντες, κληρικούς και όλο τον λαό μας. Αυτό είναι που περιμένει από εμάς ο Θεός, μετάνοια και επιστροφή, για να δείξει το έλεός του. «Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λουκ. 18, 27).

Ας έχουμε, λοιπόν, όλοι ως πρότυπα ζωής τους αγίους μας και ας προσπαθούμε να μιμούμαστε τις αρετές τους, εναρμονίζοντας τη ζωή μας με τις εντολές και το θέλημα του Θεού.

Ο αγαπημένος μου πατήρ Αλέξιος, με τον οποίο συνδέθηκα και συμπορευθήκαμε πλέον των τριάντα χρόνων, είχαμε τις ίδιες αγωνίες για την πορεία της Εκκλησίας και το εθνικό θέμα του τόπου μας. Η εκτίμηση, που είχαν στο πρόσωπό του τόσο τα μέλη της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Κύπρου όσο και οι πολιτικοί και πολιτειακοί παράγοντες του τόπου, καθώς και ο λαός του Θεού της Μεγαλονήσου μας, δείχνουν το κύρος και την αναγνώριση, που είχαν όλοι σε αυτόν τον ταπεινό και αφανή λευίτη. Μιμούμενος και το παράδειγμα του αδελφού του, Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου, εφάρμοζε όσα ο Ιησούς Χριστός καταριθμεί στη σχετική ευαγγελική περικοπή για την ημέρα της Κρίσεως (Ματθ. 25, 31-46): Έδωσε φαγητό στους πεινασμένους, ξεδίψασε τους διψασμένους, περιμάζεψε τους ξένους, έντυσε τους γυμνούς, επισκέφθηκε τους αρρώστους και τους φυλακισμένους, για αυτό έχουμε την απόλυτη βεβαιότητα, ότι καταξιώθηκε της ουράνιας βασιλείας και της αιώνιας ζωής στους παραδείσιους κόλπους του Τριαδικού Θεού. Ναι. Έχουμε τη βεβαία πίστη και ελπίδα, ότι ο φίλος και αδελφός πατήρ Αλέξιος αναπαύεται εις χώρα ζώντων και από τις αυλές του Παραδείσου συνεχίζει να υμνολογεί αιωνίως τον Τριαδικό Θεό με την καλλίφωνη ψαλμωδία του. Έχουμε τη βεβαιότητα, ότι αυτός ο άγγελος του Θεού, υμνεί και δοξολογεί τον Τριαδικό Θεό με τους αγγέλους του ουρανού.

Αιωνία του η μνήμη.